

עין משפט
נר מצוה

נא:

אַיִנוּ נִזְמַל וּמַחְזִיר. נראה לרשז"א דהיינו כרשצ"ג דלמר צפרק נוטל כל היכל דליכא איסורא והיתרא צהיתרא טרחינן צאיסורא לא טרחינן אצל לרבנן דפליגי עליה שרו צמכוסות לגמרי ליטול צידים דצר שאינו ניטל דצפרק נוטל (לקמן קמצ):
מתני' דהיתה צין הצציות מגציה ומטה על צדה מוקי לה כרשצ"ג משמע דרבנן דרשצ"ג שרו לטלטל את האבן עצמו:
אין מרסקין **לא** את השלג ולא את הברד. מכאן יש לזהר שלא ירחוק ידיו צשלג וצברד צצצנת יופעמיס שמתקדשים ויש צברד מעורב צהס אין לרחוק צהן דלי אפשר שלא ירסק הצרד^א וכל ההייר צו תצא עליו צרכה:

הדרן עלך במה טומנין

במה בהמה יוצאה. דלדס מוחרה על צצית צהמתו דכתיב למען ינוח וגו' ומיחו לאו דלל תעשה מללכה אתה וצהמתן ליכא אלא צמחמר אחר צהמתו דמנוכ צריש מי שהחשיך (לקמן קג). וצריש מצריס (דף צ: דייק ציך דהכא וכלל הני דלעיל דליכא דוכתא דתנא צרישא הו דסליק מיניה ואיכא דוכתא דתני צרישא הו דפתח ציה:

חמרא צובא. אומר ר"ת דלוצא היינו מצריס דכתיב (נחום א) פוט ולוציס היו צעורתך ואמרינן צירושלמי^ט גריס הצאים מלוצ מהו להמתין להס שלשה דורות ומייתי עיה דהדא עלס מצרלה דלווחין ליה לוצא:
או דירמא כל נטירותא יתירותא צאו משרי היא. וא"ת תפשוט ממתניתין^י דתנן ולוצדקיס צפרומציא אע"ג דסגי לה צאפסר כדלמר צסמוך תנא לוצדקיס וגמל יוצאים צאפסר ופרומציא עדיפא מאפסר דלמר לקמן חמור שעסקיו רעים כגון זה מהו לצאת צפרומציא צצצנת עיה לוצא:
או דירמא יתירמא^י ואורחיה נמי צצכי^י ולא חצינ משרי:

קדמיה חמרא דצוי. ^אמשמע שמצצין צצרכיס וצפ' חמר להס הממונה (יומא טו). נמי חמרינן שלשה שהיו מהלכין צדרך הרצ צאמלע גדול מימינו וקטן משמאלו וכן מצינו צמלכי השרת שצאו אכל אצריס וכו'^א והקשה ר"ת דצפ' שלשה שאכלו (צרכות מז). מסיק^י דאין מצצין אלא צפתח הראוי למנוחה ותיצר רצינו חס דהס כשאין הולכים צחצורה אחת אלא כל אחד הולך לצורך עצמו^ט אצל כשהולכים צחצורה אחת^י מצצדים צכל מקוס: חמר

במה טומנין פרק רביעי שבת

הרי זה כוצל דמוסיף הצלא ואין טומנין צה אפילו מצעוד יוס:
מיחס. של נחשת:
קדרה. משל חרס. יש ספריס שכתוב צהן אצל לא מיחס על גבי קדירה ומפרשים טעמא מפני שהקדירה מרצה חמימות ומוספת הצלא למיחס אצל צחוספתא גרסינן ומיחס על גבי קדירה:
ועתה את פיה ^א צצצק. הנילוש מצעור"י.

כל הך מניחין נמי צצצנת:
ולא שיחמו. שיהא העליזן לזון ונתנו כדי שיחוס מחומו של תחמון:
אלא שיהו משומרין. שהיו שיהן חמין ונתנו על גציו של זה כדי שיהא חומו משתמר צהן:
ואין מרוקין. כמו מרסקין משצצין לחתיכות דקות:
צרה. גלצ"א צלע"ו:
כדי שיוצו מימיו. משוס דקא מוליד צצצנת ודמי למללכה צבורא המיס האלו:
אצל נוטן לפוך הכוס. של יין צימות החמה כדי לצנן ואע"פ שנימוס מאליו ואינו חושש:

הדרן עלך במה טומנין

במה צהמה יוצאה כו'. לפי שאלס מלזויה על צציתת צהמתו צצצנת ומידי דמינטרל ציה צהמה היו תכשיט ואורחא ולא היו משרי ומידי דלא מינטרל ציה היו משרי:
אפסר. קציטטרי"א:
נאקס. דרומי"ל:
צחטס. מפרש צנמרא:
ולוצדקיס צפרומציא. מפרש צנמי:
צשיר. כמו אצעדה סציב לוארו וצצצנת קצוע צה ומכניסין צו לצועה או חצל ומושצין הצהמה:
ועל צעלי השיר. כגון כלציס [שלן ציידיס וחיות קטנות שנותנין שיר לצוארס לנזי:
יוצאין וגמשינן. מפרש צנמי^א:
ומזין עליהס צמקומן. כמו שהס צלואר הצהמה אס נטמאו:
וטוצנן צמקומן. מכניסין צהמה למיס להצציל את השיר:
גב' מאי נאקס. ומאי חטס:
חיורכי. שהיא קסה להשתמר מפני צצורחת:
צוממא דפרולא. מוצי"ל צלע"ו. נוקצ את חוטמו ומכניסו צמוכו והוא כמין טצעת:
חמרל לוצא. חמור האו ממצדינת לוצ כמו הכושים והלוציס דלסא צצצרי הימים (צ טו):
צפגי דפרולא. פריי"ס ענין שלנו. פגי כמו זה קסה חמור וצית פגי (צ"צ ד' ט). קיצצי"ל צית ראשה ולחיייה:
צרו שדרו ליה שצרי. צרו מעותיו ושלחו לקנות לו חמור מפני שהוה רחוק מצצל מהלך חצי שנה כדלמר צהגוזל (צ"ק ד' קיב):
והשיאורו עזה לקנות חמור צמקומו ויאכילו שצוריס חמיד וגמלא חמורו טוצ ומשוצח: ניגרי דחמרל שצרי. פסיעותיו של חמור לפי שצוריס שהוה אולל:
מחליפין. שאלתס נאקה צאפסר וגמל צחטס מהו משרי הוה ואסור:
לאו למעוטי גמל צחטס. והכי קאמר ארצע צהמות הללו

משחמריס צאפסר ואסורות לצאת צחטס:
לא למעוטי נאקס צאפסר. דהואיל הוה אצל נטירותא יתירמא כגון חטס לגמל לאו משאוי הוה:
יוצאין צאפסר. דלוצדקי נמי מינטרל ציה:
ה"ג כהנאי אין חיה יוצאה צסוגר: כהנאי. נטירותא יתירמא אי משרי הוה או לא:
צסוגר. קולא"ר של חצל דממתרגמינן ויתגהו צסוגר צקולרינן (יחזקאל יט):
צחיה גדולה. כגון דוב:
קטנה. כגון נמייה וחולדה:
חסול לא צעי נטירותא אפילו כחיה קטנה שאינו תאצ לצרוח כל כך:
צמיטנא. חצל קטן:
הלכה כחנניס. ונטירותא יתירמא לאו משאוי הוה:
תלשא דעמיס דרצה צר רצ הונא. שהיה גדול וכצצור ששעה מדעת:

דאיתותב

מסורת הש"ס

א) [לעיל מט.], ב) הך אצל לא הוה טעות וצ"ל וקדירה ע"ג ור"י ואע"י דרש"י גרס אצל לא היינו צמיחס ע"ג קדירה אצל כקדירה ע"ג מיחס ללכא מאן דפליגי ע"י צציי צטא"ת סימן רנח א) וצחוספתא פ"ד חיתא מרסקין צסמך ובי"א צפירש"י דהכא על נטון וכן צעירן ור"ף ורל"ש וצבי"י סי' שח מרסיקין], ד) [נדרס צ: מיר ב:], ה) סי' רסן, ו) [נצי חוס' נג. ד"ה מצזן], ז) [נצי חוס' שס ד"ה וטובלין], ח) גמלא תקיפה גדולה ערוך, ט) סי' רסן צעלה, י) [לקמן נג:], יא) צ"ל ומיס שמתקדשים. רש"א, יב) [נצריס פירקין], ט) [נע"ע חוס' צטורות ה: ד"ה מפשעיס וכו'], ט) [צימא לז.].

הגהות הב"ח

א) במשנה ומזין עליין במקומן וטובלין:
ב) רש"י ד"ה ועתה את פיה בשבת צצצק:

מוסף תוספות

א. שמתחא אותן בין ידיו ונעשים מים והר"ל גולד. ב. דנטיירותא יתירתא לאו משאוי היא [מהא]. מי' הרי"ן. ג. דרוקא גמל בחטס הוה דקא מיבעיא ליה משוס דהוה טפי יתירותא ויתירתא טפי טובא ואין דרכו בכך בחול, אבל לובדקס. מי' הרי"ן. ד. כ"כ. חוס' הרא"ש. ה. בחול וכו' שאין דרכן של בעלים לרדקק ולצמצם בשמירות. מי' הרי"ן. ו. הא. חוס' הרא"ש. ז. מיכאל באמצע וגבריאל בימינו ורפאל בשמאלו. פסקי הרא"ש צנטט פ"ו סימן י"ד. ח. [עלן] הא דאמרינן אין מצבדין לא בדרכים ולא בגשרים ומייתי עלה הא דרבינן ואביי דהוו שקלי ואולי וכו' אמר ליה הכי אמר ר' יוחנן. חוס' הרא"ש. ט. ונדנדרס יחד. חוס' הרא"ש. והלכך אין אחד מהם צריך להמתין ולכבד את חברו. רשבי"י. י. לילך למקום אחד. חוס' הרא"ש.